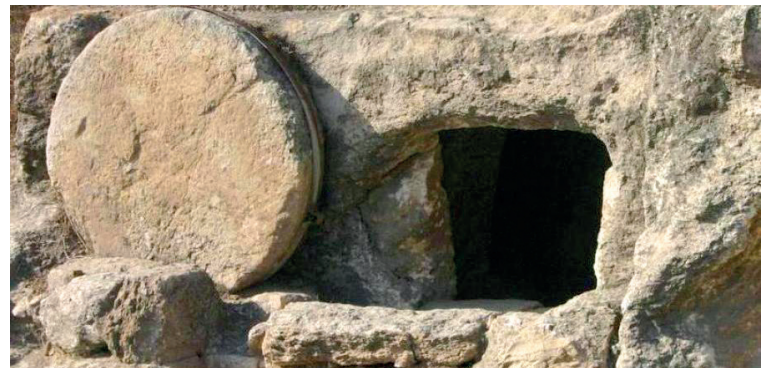

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№4 квітень 2024

виходить з лютого 1991 року

СПЕЦВИПУСК

ПРО ГОЛОВНЕ

ЦІНА ПЕРЕМОГИ

Це слово звучить практично кожен день у ефірах радіо та телебачення різних політичних шоу-програм. Ним маніпулюють у соціальних мережах, заробляють політичні дивіденди або ж їх втрачають. Ним підбадьорюються прості люди, його нещадно експлуатують політики. Це слово «перемога». Що означає воно для нас?

спода!» Це за біблійною Книгою Притч, 21розділ, 31 вірш. Отже, важливо для битв готувати спорядження, проте й при повному спорядженні й озброєнні можна програти. Інколи лідери потужних країн вважають, що успіх буде на сто відсотків, що перемога й парад за декілька днів. Однак реалії показують протилежне.

Ось біблійна історія. Мільй-

що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав». Ця перемога відновила втрачений зв'язок із Богом.

Ми отримали нову спроможність через віру в Христа, у Його Перемогу: «Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, віра наша».

А тепер про ціну перемоги. Згадуваний нами полководець Пірр втратив більшу частину свого війська. Оглянувши свої ряди після перемоги над римлянами, він вигукнув: «Ще одна така перемога — і мені ні з ким буде повертатися додому!» Від того часу фраза «піррова перемога» означає перемогу, що далася великою ціною, рівносильну поразці.

Ми будемо рахувати ціну перемоги України над ворогом після самої перемоги. Уже зараз це багато мільярдів доларів, а ще те, що неможливо оцінити — тисячі людських життів.

Про ціну Перемоги Христа як Добра над вселенським злом написано: «І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти...» Ця Перемога має глобальний масштаб — вона для всіх народів.

Якщо ти старався зробити себе кращим, перемогти свої залежності, прикладав багато зусиль і старань, а результатом стала «піррова перемога», то можеш звернутися до Ісуса Христа. Христос пропонує тобі Свою перемогу, адже вона для всіх: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне».

Вірую в нього ти можеш отримати найбільшу з Перемог, адже вона звершена через смерть і воскресіння Спасителя. Помолися до Нього: «Господи, я грішник. Прости мені, дай Твою перемогу над гріхом, і я буду служити Тобі...»

А ще запитай про це в тих людей, які подарували тобі цю газету, або зателефонуй у редакцію.

Перемоги, миру й добра тобі...

Микола СИНЮК

Отже, перемога — це повний успіх у бою, остаточна поразка військ противника. Саме такої перемоги чекає український народ. Зокрема з іншого боку — це не тільки про звільнення територій, це про повернення спроможностей, про їхню реалізацію в різних сферах життя.

Перемоги бувають різні: спортивні, технологічні, військові. Про одну з них, військову, згадують історики під назвою «Піррова перемога». У III ст. до н.е. римські війська стали завойовувати південні території Апеннінського півострова, які були заселені переселенцями з Греції. Оскільки їхнє військо було значно меншим за римську армію, то вони звернулися за допомогою до епірського царя Пірра. Талановитий полководець прибув на допомогу зі своєю армією. У вирішальній битві при Ауаскулі (279 р. до н.е.), що тривала майже два дні, греки святкували перемогу, відкинувши римлян від своїх володінь. Про ціну перемоги згадаємо пізніше.

Що говорить Біблія про перемоги в буквальному значенні слова? «Приготовлений кінь на день бою, але перемога від Го-

онна армія ефіопського царя Зераха виступила проти юдейського царя Аси: «І кликнув Аса до Господа, Бога свого, та й сказав: Господи, нема кому, крім Тебе, допомогти численному або безсилому. Допоможи нам, Господи, Боже наш, бо ми на Тебе опираємося, і в Ім'я Твоє ми прийшли на цю безліч. Господи, Ти Бог наш, нехай людина не має сили проти Тебе!» І як результат: «І побив Господь кушеян перед Асою та перед Юдою, і кушеяни повтікали».

А тепер про перемогу як про повернення спроможностей, про їхню реалізацію. «Перша світова» війна забрала половину з народжених — старший брат Каїн убиває молодшого брата Авеля. Відступництво наших прабатьків від Бога принесло війну.

Ісус Христос став Посередником між грішною людиною й Богом-Отцем. У єдиноборстві з дияволом, смертю й гріхом Він вийшов Переможцем. Тут буде доречним вираз «Один у полі воїн». Ісус Христос Сам вийшов на битву з силами темряви й отримав Перемогу. Апостол Павло пише лист у місто Коринт, до церкви: «А Богові подяка,

БОГ СПИТЬ?

Бог спить. Богу сниться Едемський сад. Історія світу відмотується назад.

Озвучене світло. Ословлена таїна.

Колиска творіння — бурхлива і голосна.

Громадяться гори, над твердю кипить вода...

У яслах Едему народжується Адам.

Початок дороги, мільйонів земних доріг.

І робляться перші кроки і... перший гріх.

І Бог запускає світ, як ручний верстат.

І тчється живе полотно із надбань і втрат.

І стукають кросна, як серце — ток-ток, ток-ток.

І човник щоразу вистрибує між ниток.

То човен у морі — нависла над ним біда:

Громадяться хвилі, за бортом кипить вода.

Гребці знемагають, чоло заливає піт.

І тільки один Подорожній спокійно спить.

Громи торжествують, утробно гуркоче дно.

— Бог спить. Бог не чує. Невже Йому все одно?

— Ми гинемо нині! Хіба Він не бачить Сам?

— Коли Він так треба, то де Його чудеса?

Затоплює човен, та, зводячись на кормі,

Бог бачить не море, а бурю, яка в умі.

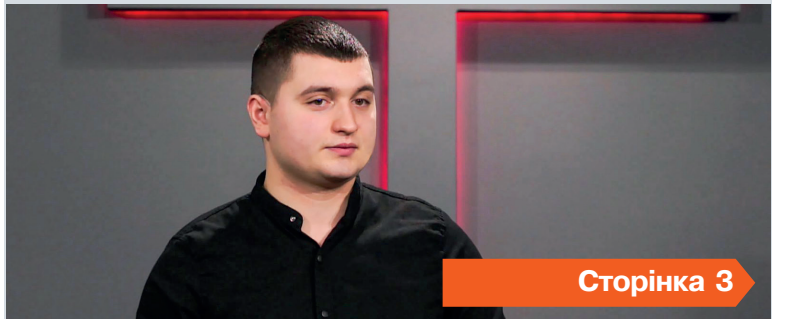
І замість поясень на сотні людських питань,

Бог каже до бурі: «Замовкни і перестань!»

Дмитро ДОВБУШ

ІСТОРІЇ ВІЙНИ

ДО ВІЙНИ Я НЕ ЗНАВ БОГА, А ТЕПЕР ВІН МІЙ БАТЬКО

Сторінка 3

Я виріс у селищі Луч Миколаївської області. У колі мого спілкування були люди більше релігійні, ніж щиро віруючі. Вони дотримувалися багатьох обрядів, але мало замислювалися над значенням цих обрядів, і чи вони взагалі важливі. У дитинстві та підлітковому віці мені ніхто не розповідав про Бога. Відповідно мої знання про Нього були мінімальними. Я майже нічого про Бога не знав.

Звісно, ми не сподівалися, що почнеться війна, але мали погане передчуття. Пам'ятаю, як 23 лютого складали з друзями плани їхати разом у Польщу. Але вранці 24 лютого почався апокаліпсис. Почули вибухи. Хоча прильоти були далеко від нас, в іншій частині міста, усе одно було страшно. Ми з другом вийшли на вулицю й побачили величезні черги до супермаркетів. З прилавок змітали всю їжу, воду. Містом їздили військові. Цілий день і ніч ми стежили за новинами в тривозі, що ось-ось щось станеться. Незрозуміло, що відбувається навколо, що буде завтра й що нам робити. Було дуже важко це все сприймати, важко приймати серйозні рішення.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

ЦЕРКВА ВИКОНУЄ ВЕЛИКЕ СЛУЖІННЯ В СУСПІЛЬСТВІ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Президент України Володимир Зеленський зустрівся з главами й представниками євангельських протестантських церков та єпископатою Римсько-католицької церкви в Україні. Зустріч відбулася 2 квітня 2024 року в Домі Біблії Українського Біблійного Товариства, — повідомляє ІРС.

Глава держави привітав релігійних діячів із Великоднем і побажав перемоги Україні у війні з російськими окупантами. «Вона обов'язково настане завдяки нашим воїнам, нашим людям і вашим щирим молитвам», — сказав Володимир Зеленський і подякував священнослужителям за підтримку вірян у цей важкий час.

«Дуже важливо, що в людей є можливість прийти, поговорити з вами, помолитися. Також хотів би подякувати службі наших військових капеланів. Завдяки вам у наших хлопців і дівчат на фронті є змога поспілкуватися та відчувати підтримку з вашого боку», — підкреслив Володимир Зеленський.

Глава держави також відзначив, що важлива комунікація між церквами різних країн.

«Хотів би звернутися з проханням, щоб ви спілкувалися між собою не лише тут, усередині нашої країни, а й за кордоном. Цей діалог для нас зараз дуже важливий. Адже церква має великий вплив на суспільство, на лідерів держав. І тому для нас це дуже важливий сигнал щодо підтримки наших партнерів», — наголосив Президент.

«Церква, окрім великої гуманітарної, адвокаційної та капеланської праці, виконує велике служіння в суспільстві, амортизуючи стреси, щоб вони не так потужно впливали на ментальне та фізичне здоров'я наших людей», — підкреслив під час зустрічі з Президентом старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок. — Велика частина українського суспільства потребує підбадьорення та психологічної допомоги, і Церква виконує та буде виконувати душеопікунську роботу як для цивільних, так і для військових».

Глава ВСЦ ЄХВ Валерій Антонюк відзначив важливість свободи віросповідання в Україні. За його словами, про це свідчить, зокрема, ефективне партнерство з американською громадою. Там проводять молитовні сніданки, на яких є змога донести інформацію про те, що відбувається в Україні.

«Світова спільнота, на жаль, зникає до жабів війни. Саме тому світ потребує правдивої, вчасної та актуальної інформації про агресію, яку продовжує росія проти України», — підкреслив Валерій Антонюк.

Священнослужителі запропонували Володимирі Зеленському відновити традицію загальнодержавного молитовного сніданку з участю іноземних політиків та релігійних діячів. Президент України підтримав пропозицію щодо національного молитовного сніданку.

ТВОЯ ВІРА

СУБОТА МОВЧАННЯ

Невже все закінчилося? А як щодо очікувань Ізраїлю? Невже Римська Імперія знову перемогла та розтоптала всю нашу надію?

Бездиханне, пошматоване й пробите Тіло Вчителя лежало в чужому, але недавно висіченому гробі. Привалено камінь. Поставлено печатку. «Позбулися», — потираючи руки, тішили себе вчителі євреїв...

«А ми думали були, що Він відновить владу Ізраїлю», — перемовляються розчаровані перехожі, мандруючи околицями Еммаусу та обговорюючи останні новини...

Проте гріб не стане домом для Вчителя. «Не даси Святому Твоєму побачити тління». Каміня не втримає силу життя. Римські сторожі не можуть замкнути двері надії.

Але це буде завтра.

А сьогодні потрібно лише надіятися та вірити, що все, що сказав Ісус — це правда. І Воскресіння буде головним аргументом усіх Його слів та заяв. Або ж не буде.

Іноколи варто просто дочекатися Ранку.

Андрій ХОДОРЧУК

ПРО ВІЧНЕ

ТРИ БЛАГОСЛОВЕННЯ ВОСКРЕСІННЯ

«Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!» (Лк. 24:1-6).

Суттю Євангелії — Доброї Новини — завжди була звістка про воскресіння, звістка про те, що смерть — це не кінець для тих, хто повірив в Ісуса Христа. Це скоріше двері, які ведуть до вічності з Богом.

І я хотів би говорити про три найбільші благословення воскресіння. Звісно, їх є більше, проте сьогодні поговоримо про ці.

ІСУС НЕ СЕРЕД МЕРТВИХ

І це перше благословення, про яке засвідчили жінкам два мужі в білих одежах, кажучи: «Чого шукаєте живого серед мертвих?»

Жінки йшли у місце, де були могили. Вони бачили розп'яття і смерть Ісуса. Тож для них Він був мертвим. Тому ангел ставить їм саме це питання: «Чого ви шукаєте Живого серед мертвих?»

Ісуса не треба намагатися знайти серед мертвих. Його там немає. І наш Господь не просто живий. Він є Саме Життя, і Він дає життя. Він не просто воскрес і вознісся на небо. Він воскрес — і пішов до Своїх: з'явився апостолам, Марії Магдалині, учням, які йшли в Еммаус, — тим людям, які почувалися розгубленими, обманутими, розчарованими.

Так само і нині Ісус приходить до людей, які у безнадії, які зайшли в глухий кут, втратили все і переживають неймовірний біль. Хтось втратив щось матеріальне, хтось рідних чи близьких, хтось втікає від війни, а хтось під кулями відстоює нашу свободу. Все це наша страшна реальність. Але Ісус приходить у наші з вами обставини, як живий і Всемогутній Бог, Який може діяти в Києві чи Полтаві, у твоїй сім'ї та твоєму серці. Він там, де біль і несправедливість, розпач і біда, де люди потребують підтримки, любові, надії та підбадьорення.

Ісус серед живих, щоб служити нам, щоб вести нас дорогою життя. Він Сам про Себе засвідчив апостолові Іванові у видінні на острові Патмос: «Я Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки» (Об.1:17-18).

МИ СЛУЖИМО ЖИВОМУ БОГОВІ

І це я б назвав другим благословенням воскресіння. І святкуючи день Воскресіння ми не просто згадуємо події чи виокремлюємо певний день. У цій події, у

цьому святі ми повинні бачити і свою відповідальність — служити Тому Богові, Який живий на вічні віки. В описі подій після воскресіння ми бачимо повеління, дане ангелами жінками. Нині воно актуальне і для нас. «Ідіть же хутко, і скажіть... що воскрес Він із мертвих» (Мт.28:7). Потім Сам Ісус повторив це повеління Своїм послідовникам: «Ідіть і навчіть всі народи».

Наше служіння Богові полягає в тому, щоб розказати всім людям про воскресіння нашого Спасителя. Це центральна ідея євангельської проповіді. Бо без воскресіння немає Доброї Звістки, немає надії, немає перемоги. Без воскресіння немає прощення гріхів і життя вічного. У Писанні сказано: «Смерть бо через людину, і через Людину воскресення мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть».

Воскресіння Ісуса наповнює змістом християнську віру. Це перемога життя над смертю, гріхом і пеклом. І на Христі, зокрема на Його воскресінні, будується Його Церква.

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА — ЦЕ ГАРАНТІЯ НАШОГО ВОСКРЕСІННЯ

Перед тим, як воскресити Лазаря, Ісус мав розмову з його сестрами. «Промовив до неї (Марти) Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це? Вона каже Йому: Так, Господи! Я вірую...» (Ів.11:25-27).

Тобто воскресіння Ісуса — це не просто історичний факт. Ця величезна подія має прямий стосунок до кожного. Для людини, яка вірує в Ісуса Христа, фізична смерть не трагічний кінець. Це лиш двері до вічного життя без болю і страждання і близьких стосунків із Богом. Така людина «повіки не вмере» або «хоч і вмере, буде жити».

Ніхто в історії людства не давав такої обіцянки. І ніхто з релігійних чи політичних лідерів не воскрес. І тим біль-

ше ніхто з них не міг проголосити, що той, хто вірує, житиме вічно. Це пообіцяти міг лише Той, Хто Сам воскрес.

ЧИ ВІРУЄШ В ЦЕ?

Це головне питання, яке поставив Ісус Марті. Воно звучить і до кожного з нас. Чи ти віриш, що Ісус дає життя? Чи ти віриш, що у Ньому є перемога над смертю? І якщо ти можеш сказати «так», як сказала ця жінка: «Так, я вірую!» — ти щасливий. І ти вже нині маєш вічне життя, бо після твоєї земної смерті обов'язково настане воскресіння.

Писання каже: «Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!» (1Кор.15:19). Тобто іноді людина, яка надіється на Христа, може бути нещасною. Але чому? Тому що вона сподівається отримати від Нього щось лише тут, на землі. Але все земне — тимчасове. Ісус же прийшов не лише для того, що дати тобі це короточасне життя. Не просто допомогти у наших проблемах, хвилюваннях і болях, хоча й це Він робить. Але жодне благословення не зрівняється з тим головним, що дає Христос — спасінням вічної душі.

Зрештою Христос прийшов на землю не для того, щоб тут царювати. Він прожив серед людей 33 роки, щоб за них померти і повернути усім нам втрачені небеса. І саме туди Він повернувся через сорок днів після Свого воскресіння. І саме там Він чекає усіх нас.

Надія на воскресіння робить нас надзвичайно щасливими. Ісус не серед мертвих — Він живий. Він чекає, що ми будемо служити Йому на цій землі. Але разом з тим Своїм воскресінням Він гарантує, що після смерті й ми воскреснемо і будемо вічно жити з Ним.

І головне питання, яке нині ставить тобі воскреслий Ісус: «Чи ти віруєш в це?»

Михайло РОМАН,
старший пресвітер
Полтавського об'єднання
УЦХВЕ

ІСТОРІЇ ВІЙНИ

ДО ВІЙНИ Я НЕ ЗНАВ БОГА,
А ТЕПЕР ВІН МІЙ БАТЬКО

Початок на стор. 1

Згодом окупували Херсон. Подзвонила мама, яка тоді жила в с. Зоря (воно розташоване між Миколаєвом і Херсоном), і запропонувала нам із дружиною приїхати до неї, мовляв, там спокійніше. Ми склали валізи й поїхали. На той момент це здавалося хорошим рішенням, але зрештою виявилось, що рішенням вкрай неправильним, адже невдовзі це село також опинилося в окупації. Скрізь їздила російська техніка, росіяни стріляли по Миколаєву. Ми чули гучні вибухи, аж тремтіла земля. Було дуже страшно, здавалося, це був найважчий період у моєму житті. Але тоді ми ще не розуміли, що може бути гірше.

Йшов другий тиждень від початку війни. Ми проживали в хаті разом із бабусею й дядьком. Виїжджати було небезпечно. Був випадок: один чоловік їхав до сусіднього села — і в його машину влучив снаряд. Його теща загинула, сина поранило в обличчя, а водію відірвало ногу. Продукти поступово закінчувалися, купити не було де. На щастя, українські військові пішли в контрнаступ і вибили росіян із нашого села. Але на цьому все не закінчилося, це було затишшя перед бурєю. Після звільнення вороги стали просто засипати село бомбами. Наступні три дні та дві ночі були найстрашнішими в моєму житті.

Першої ночі все небо світилося, від прильотів в сусідів повилітали вікна, ми чули автоматні черги — перестрілки між українськими й російськими військовими. Це було десь за кілометр від нас. Я не був людиною, яка глибоко вірила в Бога, навіть не знав, як до Нього звертатися. Але знав, що Хтось є на небі, Хто може нас захистити. Я вірив, що прийде якась

допомога. Невже життя може так швидко закінчитися — ми тільки одружилися — ми із дружиною було по 20 років! До речі, батьки дружини були віруючі, тому вона вже мала певні дотики до Ісуса Христа. І тоді я став молитися, як умів, своїми словами. Тримав дружину за руку й говорив: «Боже, виведи нас, я зміню своє життя!» Не можу сказати, що моє життя було правильним. Трохи вживав алкоголь, трохи лихословив, не те щоб погано ставився до людей, просто думав тільки про себе. Сьогодні я усвідомлюю, як важливо думати один про одного.

На другий день пропало світло, відповідно й не було води, бо не працювали насоси на водонапірній вежі. Ми вимкнули свої телефони, щоб зберегти заряд. День був тихий, а вночі знову почалися обстріли. Ми ховалися в погребі, але десь біля третьої години ночі вирішили перейти в будинок, тому що переживали, щоб погреб не засипало разом із нами. Усе навколо гриміло, хату трусило. Ми з дружиною обнялися, накрилися ковдрою, хоча розуміли, що це навряд чи допоможе, якщо буде приліт. У ту ніч ми реально прощалися з життям, прощалися один із одним, молилися, просили прощення... Я все повторював: «Боже, виведи нас». І був дуже страшний приліт метрів за 500 від нашого дому, у нас повививало вікна, тріснула стеля, впала люстра. Було настільки гучно, що ми думали, що це пряме попадання в наш будинок — і нас ось-ось завалить. Після цього прильоту настало затишшя й зійшло сонце.

Це був третій день — на щастя, останній день нашого перебування в селі. Важко навіть уявити, що там діялося далі. Я ввімкнув телефон, лишалось десь 30% заряду.

Став телефонувати всім волонтерам, чиї номери вдалося знайти, щоб нас евакуювали. Не хочу нікого докорити, цілком розумію, наскільки це було ризиковано, тож ніхто не хотів їхати. Єдиний, хто відгукнувся — Сергій, друг мого двоюрідного брата, який мав власний автомобіль. Але коли він під'їхав до блок-поста на виїзді з Миколаєва, його не пропустили, сказали: «Там, куди ти хочеш їхати, наших немає». Він спробував через інший блок-пост — те саме. Брат дзвонить до мене, каже: «Не можемо виїхати!» Було дуже важко від усвідомлення, що ми можемо втратити своє життя. Але сталося чудо, Сергій зробив третю спробу, приїхав на блок-пост і каже: «Мені треба проїхати, бо там мої родичі, я мушу їх забрати!» Хоча ми були ледве знайомі, бачилися раз у житті. Він герой для мене. Слава Богу, що є такі люди!

Пам'ятаю: ми сидимо в будинку, утомлені — дві ночі не спали, усвідомлюємо, що ніхто нам не допоможе... І раптом до хати під'їжджає машина! Це було надзвичайно, я обійняв Сергія, а він каже: «Збирайтеся всі, хто є, бо вдруге ніхто не їхатиме». І ми всі — бабуся, дядько, мама, її чоловік, матір чоловіка, я і дружина — заповуємося в невелику машину Skoda Octavia. З речей взяли тільки документи й телефони, попередньо видаливши фото на випадок, якщо зупинять росіяни. Тоді в мене з'явилася слабка надія, що ми можемо вижити, що для нас настане завтрашній день.

Дуже моторошно було проїжджати повз зруйновані будинки, вирви від ракет. Наступне село на шляху до Миколаєва, Котляреве, було жакливо поруйноване. Важко передати словами, що ми відчували, бачачи це. Виїхали на

трасу Херсон-Миколаїв. Там була така вирва, що ціла вантажівка могла би поміститися. Ідемо, а навколо — ні людей, ні машин, тільки ями на дорозі, ракети в полях і страшна тиша. Діставшись до Миколаєва, я зрозумів, що це переломний момент у моєму житті, що Бог почув мою молитву й вчинив чудо. І тепер я маю дотримати обіцянки — змінити своє життя.

Ми переїхали з Миколаєва до Вінниці, де жив один мій друг, який на той час служив у Нацгвардії. Він допоміг нам із житлом. Згодом я вирішив скористатися програмою для біженців і відправити дружину в Європу. Через місяць вона виїхала з України. У Польщі її прийняли християни, і через них вона почула Євангелію й серйозно наблизилася до Бога. Потім вона певний час жила у Швеції.

У Вінниці я знайшов роботу, усе більш-менш налагодилося. І, на жаль, я трохи забув дану Богом обіцянку. Хоча я багато переосмислив і зрозумів. Наприклад, що не все можна купити за гроші — з окупації втікали і багаті, і бідні. Але все-таки я не спішив кардинально змінювати життя й наблизитися до Бога. Через деякий час дружина повернулася до мене у Вінницю. Якось ми поїхали в Тернопіль відвідати її друзів, які теж у свій час переїхали з Миколаєва. І так склалося, що зрештою ми вирішили переїхати до Тернополя на постійне проживання. Сьогодні я думаю, що це Бог так спрямував нас. Я радий, що в нашому житті з'явилися віруючі люди, що ми потрапили до церкви. Віруюча людина не бажатиме тобі лихого, бо є заповідь: люби свого ближнього. Пам'ятаю, як ми вперше прийшли на богослужіння в неділю, мене зачепила проповідь пастора, я відчував, що це істина. Потім пас-

тор підійшов, ми познайомилися, стали спілкуватися й регулярно відвідувати зібрання. І буквально через місяць ми з дружиною прийняли водне хрещення. Це важливий крок для нас. Слава Богу, що ми дійшли до цього.

Сьогодні я вдячний Богу, що Він почув мій голос у день не-долі, вдячний, що Він допустив ці випробування в моєму житті, бо вони багато мене навчили. Я зрозумів, що маю до кого звернутися, що є Бог. Я спілкуюся з Ним як із Батьком. Тепер я усвідомлюю, що якби люди дотримувалися Божих заповідей, думали один про одного, то цієї війни б не було. Якби люди вірили в Бога, то не вбивали би своїх ближніх. У Біблії я знайшов багато важливих відповідей — як виховувати дітей, як будувати стосунки з людьми та з Богом. І це допомагає мені зараз жити. Тому я всім бажаю увірувати в Бога в тих випробуваннях, які кожен сьогодні проходить. Наше тілесне життя рано чи пізно закінчиться, а що далі? Через Ісуса Христа, Який помер за наші гріхи, ми можемо мати спасіння й вічне життя. Завтра — нам не належить. 23 лютого я не думав, що почнеться війна й що прощатимуся з життям під обстрілами. Бог кличе всіх, але кожна людина сама обирає, чи пускати Його у своє серце. Я зрозумів, що без Ісуса Христа ми мало що можемо зробити. Ми можемо збудувати будинок, але немає гарантії, що в Нього не прилетить ракета. Ісус Христос — це світло, до якого ми всі маємо йти. Я думаю, що тільки з Ним ми можемо побудувати щасливе життя для себе й для нашої країни, зробити світ кращим.

Валентин МОЛНЕР,
за матеріалами «Церкви Ісуса Христа» м. Тернопіль

ВАЖЛИВЕ ЗАПИТАННЯ

ЗАРАДИ ЧОГО
ВАРТО ЖИТИ?

Учора ти була мамою талановитого підлітка, олімпійської надії, а сьогодні тримаєш у руках результати аналізів — і ти вже мама невиліковно хворої дитини.

Учора ти була господинею затишної еко-ферми з сонячним садом, а сьогодні дивишся на будинки, що пропливають повз, автомобілі та верхівки дерев, що вириваються із болотної товщі брудних потоків.

Учора ти була мешканкою мегаполісу із щільними соціальними зв'язками та заслуженим суспільним статусом, а сьогодні вся твоя характеристика — «довідка ТПО».

«Ще вчора» ти бачила себе в певних ролях, а нині, озируючись назад і бачачи туман попереду,

виявляєш, що життя призначило тобі ролі не такі, які колись ти вибирала собі. І навіть твій голос звучить тепер не твоєю мовою.

Читаємо в Євангелії: «Перед святом Пасхи Ісус, знаючи, що прийшов час Його знайти від цього світу до Отця... Ісус, знаючи, що Отець все віддав у руки Його, і що Він від Бога вийшов і до Бога відходить...» (Ів. 13:1-3)

Ісус знав, хто Він, звідки прийшов і куди йде. Наші ідентичності змінюються, Його — ні. Він пов'язував Себе з Тим, Хто нікуди й ніколи не зникає. Він жив для Бога. І обіцяв учням: «Я живу, і ви будете жити», тобто жити так само, як Я — у Богові та для Бога.

Ісус після смерті на хресті ожив, «щоб ті, хто живе, вже не

для себе жили, а для померлого за них і воскреслого» (2Кор. 5:15). Його воскресіння не поверне мені втрачені або нереалізовані життєві ролі, але воно пропонує мені жити таким життям, у якому вже не я сама визначаю свою ідентичність, а Він.

Чи варто жити для того, щоби боротися за олімпійські медалі — спіткнутися на фінішній прямій і поневірятися по лікарнях та лабораторіях? Чи краще жити для Бога?

Жити для того, щоби подруги заздрили твоїм стосункам із чоловіком, а потім видалити свій

акаунт у соцмережах, бо одного ранку побачила на столі ключі та записку, залишені коханим, який уже давно тебе не кохає і написав, що йде від тебе назавжди? Чи жити для Бога?

Жити заради того, щоби будувати велику державу вільних і щасливих людей — і побачити одного дня, як пам'ятники колишнім героям, піднімаючи пил, валяться на землю під радісними криками прихильників нової ідеології? Чи жити для Бога?

І можна продовжити так щодо безлічі іншого — того, без чого наше життя втрачає сенс.

Життя для Бога — єдиний спосіб набути такої ідентичності, яка ніколи не втратиться й не позбавить твого життя сенсу.

Весна... Пробивається крізь засохлу траву соковита молода зелень. Відламані осінніми та зимовими вітрами гілки мертвих висять чорними батогами серед розквітаючих та зеленіючих нових пагонів. Садівник відріже все неживе й спалить. А все налите соком принесе плід. «Я... лоза, а ви — гілки; хто перебуває в Мені, і Я в ньому, той приносить багато плоду; бо без Мене нічого робити не можете. Хто не перебуватиме в Мені, вивернеться геть, як гілка, і засохне; а такі гілки збирають та кидають у вогонь, і вони згорять... Тим прославиться Отець Мій, якщо ви принесете багато плоду і будете Моїми учнями» (Ів. 15:5-6,8).

На чому я засновую своє життя, і чи зможе воно пережити весну, коли Садівник прибиратиме зі свого саду все неживе?

Анна КУШНАРЬОВА

НАДІЯ Є

НАДІЯ В БЕЗНАДІЇ

Доки, Господи, будеш мене забувати назавжди, доки будеш ховати від мене обличчя Своє? Як довго я буду складати в душі своїй болі, у серці своїм щодня смуток? Як довго мій ворог підноситься буде над мене?

Псалом 12:2,3

— а це призводить до ще більшої депресії. Тому найважливіший та найперший крок до вирішення проблеми розчарування — це визнання такої проблеми.

Зі Слова Божого дізнаємося, що навіть великі мужі Божі, через яких із надзвичайною силою діяв Бог, переживали часи розчару-

рез Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний» (2Кор.12:10). Чому саме так? Бо він із власного досвіду знав, що в моменти його власної слабкості Господь показував Свою силу та велич. І з цією силою людина виходить переможцем із будь-яких скрутних ситуацій.

Почуття, які переживав Давид і висловив у своєму псалмі, знайомі, певно, кожній людині. На жаль, бувають моменти, коли в серце приходять тривожні думки розчарування, песимізму, а то й зневіри. Хоча ми розуміємо, що для щирого віруючого це не притаманне, і Слово Боже закликає гнати геть подібні почуття. Але насправді від такого стану не застрахований ніхто. І попри всю довіру Богові, надію на Нього, віруючим часто доводиться проходити долиною розчарувань, а то й депресії. Ми не повинні боятися сказати це вголос. Навпаки — наше завдання підтримувати, підбадьорювати один одного.

Життя нам приносить такі сюрпризи, від яких навіть у найсильніших опускаються руки, і часто це може призвести до важких наслідків. Боячись того, що нас не так зрозуміють, зневажать за слабодухість та слабкість у вірі, ми не наважуємося комусь признатися у своїх внутрішніх тривогах та розчаруваннях, замикаємося в собі, носимо цей тягар

вань. Але навіть у таких ситуаціях вони залишалися велетнями віри. І підтвердження цього — те, що вони піднімалися та йшли далі до нових висот. На жаль, дехто настільки акцентував увагу на своїх тимчасових проблемах, що піднятися вже не вистачило сили. І вони залишилися лежати, переможені обставинами. Тому герой віри не той, хто не переживає розчарувань та депресій, а той, хто виходить із них переможцем.

Завдання диявола — зробити нас «небоекздатними», змусити відмовитися від подальшого служіння та боротьби. Він може це робити ззовні, посилаючи труднощі чи спокуси залежно від ситуації, а може атакувати й зсередини, навіюючи нам песимістичні думки та настрої, ніби все втрачено й ми більше ні на що не здатні. Але апостол Павло, у служінні якого було багато як переможного, так і труднощів, сказав: «Любо мені перебувати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках че-

Свій псалом, початок якого винесений в епіграф, Давид закінчує такими словами: «Я надію на милість Твою покладаю, моє серце радіє спасінням Твоїм! Я буду співати Господові, бо Він добродійство для мене вчинив...»

Така ж сама ситуація й з іншим Давидовим псалмом розпачу та безнадії — 21-м, що розпочинається словами: «Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув?..» Закінчується плач мужа Божого словами надії на Бога: «Хто боїться Господа, прославляйте Його... бо Він не погордував і не зневажив страждання убогого, і від нього обличчя Свого не сховав, а почув, як він кликав до Нього!» Саме після цієї сумної пісні знаходимо чи не найбільш оптимістичний псалом Біблії — 22-й: «Господь — то мій Пастир...»

Нехай цими словами завжди закінчуються й наші мандрівки долинами розчарувань. Бо після долин нас чекають гори Божої слави та благословення.

Юрій ВАВРИНЮК

НАЙВАЖЛИВІШЕ

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Дорогий друже!

Чи говорив тобі хтось, що Бог любить тебе й має чудовий план для твого життя?

Дозволь поставити тобі дуже важливе запитання: «Якби твоє життя зупинилося в цю секунду, чи впевнений ти, що потрапиш на Небеса? Біблія стверджує:

«Усі згрішили й позбавлені слави Божої», а ще: «Покарання за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі».

Також Біблія каже: «Бо кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений». А ти входиш у це число «кожен» — число тих, хто кличе Господне Ім'я? Ми всі туди можемо ввійти.

Якщо ти хочеш прийняти дар вічного життя, який Бог має для тебе сьогодні, прочитай уголос оцю молитву:

«Отче Небесний! Я усвідомлюю, що грішний. Будь ласка, прости мені згідно з Твоєю великою милістю! Я вірю, що Ісус Христос помер замість мене на хресті за мої гріхи, але Він воскрес із мертвих і тепер живий.

Тож, Ісусе Христе, увійди в моє серце, будь моїм Господом і Спасителем! Навчи мене, як правильно жити, зціли, освяти й благослови мене. Дай мені дар вічного життя. Тобі хай буде вся слава! Амінь!»

Якщо ти молився свідомо, від щирого серця, то знай, що Бог простив тобі твої гріхи. Тепер Він буде особливо про тебе піклуватися. Але, як і будь-якій віруючій людині, тобі потрібно духовно зростати. Для цього читай регулярно Біблію й старайся виконувати те, що там написано. Також дуже важливо відвідувати церкву та спілкуватися з іншими віруючими, які запросили Ісуса Христа у своє життя.

Хай Господь благословить тебе!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

ПРАВДА ЧИ ФЕЙК?

Як навчитися фільтрувати інформацію?

Щохвилини YouTube публікує понад 500 годин нових відео. Цю інформацію споживають мільярди людей. Але зрозуміти, де правда, стає все важче й важче. Чому?

Три причини, чому люди не можуть відрізнити правду від брехні.

1. Люди споживають дуже багато інформації. У 2019 році середньо-статистична людина проводила майже 7 годин в інтернеті, у тому числі по-

ловину цього часу на телефоні. А в період пандемії COVID-19 люди ще більше стали залежними від інтернету та соціальних мереж. Недавнє дослідження показало, що використання інтернету в період пандемії збільшилося на 47%. Тому не дивно, що так важко розібратися в усій цій інформації — просто її занадто багато.

2. Немає відповідальності за неправдиву інформацію. Дуже багато неправдивої інформації поширюється ботами. Нещодавно генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш

заявив, що згідно з дослідженнями однієї з найбільших платформ соцмереж 40% постів про COVID-19 згенеровані ботами. Ботам не важлива репутація й за неправду вони не відповідають. Подібна ситуація з деякими «блогерами» та «диванними експертами», яких цікавить хайп та кількість поширень, а не правдивість інформації.

3. Соціальні мережі заводять людей в інформаційну бульбашку. На жаль, соціальні мережі, а точніше алгоритми, на яких побудовані соціальні ме-

режі, заводять людей в інформаційну бульбашку однодумців. У цій бульбашці люди майже не бачать альтернативних думок, і це посилює їхні упередження. Якщо людина вірить у теорію плоскої землі, то досить велика ймовірність того, що друзі цієї людини теж у це вірять. І такій людині досить важко вийти за межі своєї інформаційної бульбашки, бо інформація, яку вона бачить у себе на екрані, підтверджує її віру в плоску землю.

Чи можна це змінити? Три прості поради, як ви можете це зробити.

1. Зменшіть споживання новин та інформації. Особливо — неякісної інформації.

2. Споживайте інформацію тих людей, яким ви довіряєте, і в кого хороша репутація. Не підписуйтеся на канали людей, яких не знаєте. Принаймні, дослідіть, хто ці люди.

3. У соціальних мережах майте друзів та підписників, які не погоджуються з вашою думкою. Це допоможе вам боротися з власними упередженнями.

Роман ШЕРЕМЕТА,
український економіст,
професор

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
 в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
 або на **картковий номер: 4246 0010 0405 2795,**
 з поміткою: «**Пожертвування на газету**»
 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
 При передруку матеріалів посилання на газету
 «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
 обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.
 Тираж: **120000** примірників
 Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: 0332-25-44-06
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua